

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16CoE/9/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6614206576
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Baláž
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6614206576.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v exekučnej veci oprávneného EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom 851 01 Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, v zastúpení TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o, 851 01 Bratislava 5, Pajštúnska 5, proti povinnej D. N., nar. XX. X. XXXX, trvale bytom K., R. H. XXXX/XX, t. č. na neznámom mieste, zastúpenej ustanovenou opatrovníčkou Evou Pivarčovou, tajomníčkou informačného centra Okresného súdu Zvolen, vedenej súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým so sídlom Exekútorského úradu 821 08 Bratislava, Záhradnícka 60, pod sp. zn. EX 19167/2014, o vymoženie pohľadávky oprávneného vo výške 2.086,17 EUR s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Lučenec č. k. 7Er/353/2014-29 zo dňa 27. 6. 2014, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Odvolaním napadnutým uznesením okresný súd exekúciu vykonávanú súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým vyhlásil za nepripustnú a zastavil ju v zmysle ustanovenia § 57 ods. 1 písm. g), § 58 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej aj „Exekučný poriadok“).

V dôvodoch uznesenia okresný súd uviedol, že exekučné konanie v danej veci je vedené na podklade exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie, sp. zn. II/2011-6000 zo dňa 26. 10. 2012 (správne má byť „25. 11. 2011“ - poznámka odvolacieho súdu). Rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe Zmluvy o úvere zo dňa 15. 8. 2005 (správne má byť „Zmluvy o pôžičke zo dňa 9. 12. 2004“ - poznámka odvolacieho súdu), ktorú s ohľadom na povahu zmluvných strán posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu. V odôvodnení súd poukázal aj na európsku právnu úpravu dotýkajúcu sa problematiky spotrebiteľských zmlúv a ochrany práv spotrebiteľa, konkrétne smernicu Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej aj „smernica 93/13/EHS“), §§ 52 - 54 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), aj na právny názor vyplývajúci z rozsudku Súdneho dvora (ES) vo veci C-240/98 až C-244/98. Okresný súd konštatoval, že rozhodcovská doložka v spotrebiteľskej zmluve nebola dojednaná individuálne, čo zjavne vyplýva z jej zaradenia do Všeobecných obchodných podmienok ako prílohy spotrebiteľskej zmluvy. Spôsob, akým bola rozhodcovská doložka koncipovaná, formálne napĺňa podmienku, že rozhodcovské konanie nebolo dojednané ako výlučný prostriedok riešenia sporov. Subjektom, ktorý však v konečnom dôsledku bude mať právo voľby medzi rozhodcovským a všeobecným súdom, je takmer vždy veriteľ, pretože miera jeho práv v porovnaní s druhou zmluvnou stranou mu zabezpečuje dominanciu v uvedenom zmluvnom vzťahu a minimalizuje dôvody na podanie žaloby zo strany dlžníka. Rozhodcovskou doložkou koncipovanou uvedeným spôsobom dochádza reálne k narušeniu rovnováhy zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Rozhodcovská doložka už v čase jej uzavretia bola neprijateľná zmluvná podmienka a preto od počiatku neplatná v zmysle § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy. Z judikatúry Európskeho súdneho dvora vyplýva povinnosť členských štátov zabezpečiť, aby nekalé zmluvné podmienky v zmluvách nezaväzovali spotrebiteľov. Na uvedenom základe okresný súd považoval exekučný titul za materiálne

nevykonateľný. Tento nedostatok je neodstrániteľnou prekážkou, ktorá bráni vo vykonaní exekúcie, preto podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku exekúciu vyhlásil za neprípustnú a túto zastavil. Proti uzneseniu okresného súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie oprávnený. Mal za to, že okresný súd v prejednávanej veci prekročil rámec svojej preskúmvacej činnosti, ktorú mu zveril Exekučný poriadok. Exekučný súd pritom nie je oprávnený skúmať vecnú správnosť exekučného titulu a ani platnosť rozhodcovskej doložky. Súdy totiž často zastávajú nesprávny právny názor, že rozhodnutie ASTURCOM ukladá exekučnému súdu členského štátu imperatív preskúmať platnosť rozhodcovskej doložky a tým zasiahnuť do princípu nezmeniteľnosti konečných rozhodnutí, a to bez ohľadu na to, či právna úprava členského štátu preskúmanie platnosti rozhodcovskej doložky v exekučnom konaní umožňuje alebo vylučuje. Táto nesprávna interpretácia vychádza z nesprávneho prekladu rozhodnutia ASTURCOM. V zmysle správneho prekladu citovaného rozhodnutia totiž exekučný súd nie je povinný vykonať cieľnú procesnú aktivitu smerujúcu k zisťovaniu a preskúmvaniu všetkých okolností prípadu, t. j. povinnosť súdu posúdiť, či je rozhodcovská doložka nekalá existuje len v prípade, ak má súd skutkové okolnosti pre takéto posúdenie k dispozícii. Ďalej uviedol, že právoplatný rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok všeobecného súdu, a teda rovnakým spôsobom je s ním potrebné aj nakladať. Konkrétne to znamená, že rozsudkom rozhodcovského súdu je exekučný súd viazaný rovnako, ako je viazaný rozsudkom všeobecného súdu, čo vyplýva z § 159 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku. Súdny dvor teda nemal v žiadnom prípade v úmysle uložiť exekučným súdom členských štátov, aby zrušili rozhodcovské nálezy so silou *res iudicata* v prípadoch, kedy takýto postup podľa domáceho práva členského štátu nie je možný. V slovenskom právnom poriadku je pritom príslušný na posúdenie platnosti rozhodcovskej doložky súd, ktorý rozhoduje o žalobe účastníka rozhodcovského konania proti rozhodcovskému rozsudku. V závere svojho odvolania poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 M Cdo 11/2011, z ktorého vyplýva, že pokiaľ ide o spotrebiteľské zmluvy, preskúmvanie správnosti rozhodcovského rozsudku exekučným súdom je možné len pokiaľ ide o dôvod uvedený v § 45 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Na základe vyššie uvedeného odvolateľ navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Vyjadrenie k odvolaniu podané nebolo.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) odvolanie prejednal podľa ustanovení § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O. s. p. bez nariadenia pojednávania, pričom dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je potrebné s poukazom na § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p. zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

Z predloženého spisu okresného súdu je zistiteľné, že oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie domáha voči povinnej vymoženiu 2.086,17 EUR s príslušenstvom na základe exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie, sp. zn. II/2011-6000 zo dňa 25. 11. 2011. Exekučné konanie sa začalo dňa 9. 4. 2014 (§ 36 ods. 1, 2 Exekučného poriadku). Dňa 28. 4. 2014 doručil súdny exekútor okresnému súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Následne exekučný súd vydal odvolaním napadnuté uznesenie, ktorým exekúciu postupujúc podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku vyhlásil za neprípustnú a túto zastavil.

Uvedený procesný postup exekučného súdu však nemožno považovať za správny. Procesný postup exekučného súdu po tom, ako mu bola doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, je totiž upravený v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku tak, že (okrem výnimiek, ktoré predstavuje výkon rozhodnutia, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné trovy súdneho konania, ako aj okrem odchyliet v prípadoch výkonu rozhodcovského rozhodnutia vydaného v spotrebiteľskom spore podľa zákona č. 335/2014 Z. z. spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov, o ktoré výnimky a odchytky však v prejednávanom prípade nejde) exekučný súd je povinný preskúmať žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul z hľadiska toho, či neodporujú zákonu. Výsledkom uvedeného skúmania exekučným súdom je potom buď poverenie súdneho exekútora vykonaním exekúcie (v prípade, ak exekučný súd nezistí rozpor vyššie uvedených listín so zákonom), alebo naopak zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (v prípade, ak rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučný titul so zákonom bol zistený). V žiadnom prípade však v tejto fáze konania neprichádza do úvahy postup súdu podľa § 57 a 58 Exekučného poriadku, ktoré ustanovenia riešia postup súdu v situácii, keď už po udelení poverenia súdnemu

exekútorovi na vykonanie exekúcie exekúcia začala a zároveň bol zistený dôvod, pre ktorý je potrebné prebiehajúcu exekúciu zastaviť.

Pokiaľ teda okresný súd odvolaním napadnutým uznesením exekúciu vyhlásil za neprípustnú a túto zastavil, a to bez toho, aby predtým rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, vec nesprávne právne posúdil. Vzhľadom na uvedené neostávalo odvolaciemu súdu nič iné, len odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu s poukazom na § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p. zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Úlohou okresného súdu po vrátení veci bude preskúmať žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul z hľadiska ich súladnosti so zákonom a následne o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia rozhodnúť postupom upraveným v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.